

G Ü Z İ N Ö Z T Ü R K

BEN BİR HAYALETİM

BEN BİR HAYALETİM

GÜZİN ÖZTÜRK

BEN BİR HAYALETİM

© 2017, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Güzin Öztürk
EDİTÖR: Burhan Düzçay
KAPAK GÖRSELİ: Gizem Malkoç
SON OKUMA: Hülya Dayan
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2017 (3000 adet)

ISBN: 978-605-2031-45-2

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

BEN BİR HAYALETİM

GÜZİN ÖZTÜRK

Güzin Öztürk

Gediz/Kütahya'da doğdu. Sakin ve hayal kurmayı seven bir çocuktü. İlk düzyazılarını ve şiirlerini lise yıllarında yazdı. Yazma heyecamı ve isteği, Dokuz Eylöl Üniversitesi Hukuk Faköltesi'nde okurken de devam etti. Üniversite bittikten sonra avukatlığı sırasında da yazdı. Ama yazdıklarını kimseyle paylaşmadı. Sonrasında, serin bir kasım sabahı anne oldu. Oęlunun hayatına girmesiyle çocuklar için yazma isteği canlandı. İlk romanı *Kuş olsam Evime Uçsam* adlı dosyayla 2015 Tudem Edebiyat Birincilik Ödölü'nü aldı. Çocuklarla başka türlü bir hayatın mümkün olduğuna, çocukların dünyayı kurtaracağına ve yazarken daha iyi bir insan olduğuna inanıyor. Umutla, heyecanla çocuklar için yazmaya devam ediyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Kuş Olsam Evime Uçsam (roman)

Ben Bir Hayaletim (roman)

Bölümler

Belki de Bir Deniz Feneriyim	7
Penceredeki Kuş.....	10
Eski Ev'de İlk Ders.....	13
Örümcek Kardeş Öyküsü.....	16
Tanrım! Söz, Şekilleri Çizeceğim!.....	19
Annem Üzülün İstemiyordum	22
Gece ve Paz	27
Yedi Yüz Otuz Gün.....	31
En Karanlık Nokta.....	35
Şunlar Olmadı	39
Mahallenin Cadısı	49
Cadı Nereye Gidiyor?.....	65
Annemin Gövlendirdiği Bir Dost	69
Cadı Nerede?.....	78
O Eve Giriyorum.....	83
Mavi Işıklar	96
Adı Nesibe Kargalı.....	103
Seni Seviyorum Anne	110

Hayalet olduğunu düşünenlere...
Hayaletleri fark edenlere...

BELKİ DE BİR DENİZ FENERİYİM

Benim gibileri görmek zordur. “Ruhunla göreceksin!” Öyle demişti annem. Bunu başarabilen pek az doğrusu. Zaten görseler ne olacak ki? Fark etmez.

Her yerdeyiz. Çoğuz, hem de pek çok...

Bazen saydam olduğumu düşünürüm. Bana bakarlar, bakışları içimi delip geçer. Mesela, arkamda ağaç varsa o görünür, duvar varsa o görünür. Ben görünmem ama. Çünkü ben onlara göre yokum, yokmuşum yani. Su gibiyim. Hayır hayır, aslında ben bir hayaletim! Yani öyle olmalıyım. Yoksa niye ben yokmuşum gibi davransınlar ki?

Otizm kelimesini beş yaşındayken duydum ilk. O gün, annem okula götürüyordu beni. Parkın yanından geçmemizi istedi. Her zaman gittiğimiz yol orası değildi. İstemedim. Bağırđım, tepindim... Çeke çeke sürükleyerek oradan geçirdi beni. Ama o yol her zaman geçtiğimiz yol değildi ki!

Hiç deniz feneri gördünüz mü? Işığđ ile denizi aydınlatır... Aydınlatmaz. Lambası döner çünkü. Döner şeyleri

çok severim. Fener ışığı uzaktan bakınca hem görünür hem görünmez. İşte, ben de onun gibiyim. Belki de bir deniz feneriyim.

Bazen annem de beni göremiyor diye üzülüyordum. Okula diye evden çıkıp hastaneye varmıştık. Neden gittiğimizi anlamamıştım. Doktor uzun uzun ve bir sürü konuşmuştu. Canım sıkılmıştı. Odada oyuncaklar vardı. Hep beni izledi. Ben bakmadım ama! Bakmam hiç. Göz göze gelmek istemem. İstesem de yapamam zaten. Denedim, olmadı.

Bana, “Oyuncak ayı nerede, gösterir misin?” diye sordu. “İşte orada!” dedim. Ama ağızımdan öyle çıkmamış. “İııııhh!” demişim. “Konuşamıyor!” dedi. Beş yaşındaysan konuşursun çünkü. Çok soru sorarlarsa kulaklarımı tıkardım. Hâlâ yapıyorum bunu. Gürültüyü hiç sevmem. Kafam karışıyor o zaman. Önüme bir kâğıt koydular. Yanlarında şekiller vardı, sanırım aynını çizmemi istediler. Çok güzel kareler, üçgenler çizdim. İstemediler ama bir çocukla anne de çizdim. İşim bitince başımı kaldırmadım. Öne arkaya sallanarak bekledim. Burası bizim ev gibi değildi. Korktum, hem de çok... Kâğıdı önümden aldılar.

“Kızınız şekillerden hiçbirini çizemedi! Sayfanın tamamını üst üste karalamış.”

Ama çizmiştim, hem de çok güzel çizmiştim. Annemle kendimi de... Sonra daha çok konuştular. Ben sallandıkça hızlandım. Rahatlıyorum öyle yapınca. Yuvarlak şeylere

bayılırdım. Kapak çevirmeyi çok severdim. Olsaydı çevirirdim, döndürürdüm onu. Dönerken çıkardığı “tıkırrrrr tıkır tıkır tıkk” sesi bana iyi gelirdi. Dönmesi bitinceye kadar gözlerimi ayırmam, bakardım. Sonra bir daha, bir daha... Bütün gün yapabilirdim bunu! İşte, bunu anlatıyordu annem doktora. Ne uslu çocuksun, derlermiş önceden. Ama öyle olmakla ilgisi yokmuş.

“Dönen cisimlere ilgisi varsa, sürekli kapak çeviriyor, çamaşır makinesinin dönmesini izliyorsa bu otizmin belirtileri olabilir,” dedi doktor. Bir de yelpazeden bahsetti. Ellerini açıp yelpaze yaptı. “Hafif ve ağır,” dedi. Başparmağı ağır, serçe parmağı hafif; otizmlili olan anlamına geliyormuş. *İnsanın parmakları ağır olur mu hiç?* diye düşündüğümü bugün gibi hatırlıyorum.

PENCEREDEKİ KUŞ

Tık tık tık...

Ses, kollarımın üstündeki tüyleri titretiyor, içim ürpe-riyordu. Süzülerek derimin altına giriyor, oradan kalbime çarpıyor, annemin kalbimde bulunduğunu söylediği bam teline dokunuyordu. Cızzz diye bir ses duyuluyordu. Bam teline dokunmanın ne olduğunu, dünyanın en zeki insanı bile anlayamaz diye düşünüyordum. Bir keresinde bunu anneme sormak istedim, çünkü ne zaman kulaklarımı ka-patsam gürültüden korkmuşum demektir. Ya da sinirlen-mişim... Her saat başı, yuvasından çıkıp öten o kuşu da bu yüzden sevmiyordum.

Genellikle, düşüncelerim düz bir yol gibidir. Başını ve sonunu, hangi düşüncelerin yol aldığıyla rahatlıkla görebilirsiniz. Aklımdan geçenlerle ağızımdan çıkanlar hiçbir za-man aynı olmadığından şansımı denemeye karar verdim. Belki ilk kez başarabilirdim...

Aklımdaki soru, “Anne, bam teli ne demek?” iken, ağızımdan çıkan, “Anne... cızzz...” oldu. Yine becerememiştim. Düşüncelerimden bazıısı yoldan sapmış olmalıydı.

“İçin mi ürperdi kızım? O cızlayan şeye bam teli denir... Yani, bir şey seni çok kızdırdığında sabrının kalmayacağını düşünürsün ya... Böyle bardaktan taşan su gibi olacağını düşünürsün... Off, nasıl anlatayım ki kızım ben sana bunu? Keşke daha önce hiç demeseydim!”

Bam telinin ne olduğunu, nerede kullanmak gerektiğini çok sonra öğrendim.

Tık tık tık...

Ses, odacıklardan çıkıp soluk borumu rüzgâr gibi yaladı, oradan mideme kadar indi. Midemdeki yemeklerle dans edip onları hoplattıktan sonra kulaklarıma doğru ilerledi.

Tık tık tık...

Orada, camın dışında gerçekten bir kuş mu vardı? Yoksa ağaçtan sarkan dal mı vuruyordu?

Sessizlik...

Yapabilseydim beşe kadar saymayı becerebilirdim. Önceki sayıları atlarsam bunu sadece ben, dolabın üstündeki mavi fil ve geçen sabah yastığımın altına sakladığım kuş tüyü bilecekti. *Beş!* diye içimden geçirerek çıplak ayaklarını soğuk zemine indirdim.

Başımı yerden kaldırmadım. Geriye dönüp baktığımda ayaklarımın zeminde buhar yaptığını gördüm. Durdum öylece. Artık ben yürümüyordum, izler yürüyordu.

Yanımdan geçerek, camın önüne kadar gidip orada durdular. Silinmiyorlardı. Bu bir işaret miydi? Eğer öyleyse gözlerim, yuvalarından fırlayacak; göreceklerinden korkacağı için pılını pırtını toplayıp beni terk edecek diye düşündüm. Çılgık attığımı düşünmüştüm ama sadece hırıltı çıkarabildim. Yavaşça ilerleyerek başımı kaldırdım. Gri tüylü kuşla göz göze geldik.

Tık tık tık...

Camı açmamı istiyordu. Ya da içeri girmek, başka bir yaratığa dönüşüp beni yemek! Bir kuş insanı yer mi hiç?

Derin bir nefes aldım. Pencereyi yavaşça açtım.

“Guurrr gu guk gurrrr! Bir hafta sonra bugün, gündüz saat 4.38’de Eski Ev’de bekleniyorsun. Sık sık görüşeceğiz Fe! Gurrr gu guk gurr!”

Kendi etrafında dönüp kanat çırparak havalandı. Ardında bir tüy bıraktı. Daha önce camın önünde bulduklarımın aynıydı. Çok güzel uçuyordu.

“Unutma! 4.38’de... İşaretlere kulak ver Fe! Onlara inan!”

Kuş tüyünü alıp yastığımın altına sakladım. Tek kelime etmedim, zaten istesem de edemezdim. Bilirsiniz ya, düşüncelerle ağızdan çıkanlar meselesi... Anneme olan biteni anlatabilmek isterdim ama henüz bunu yapamıyordum. Bir gün ben de konuşabilecektim. Anneme onu sevdiğimi söyleyebilecektim.

Belki de gözlerine bakıp ona sarılabilecektim...

GÜZİN ÖZTÜRK

BEN BİR HAYALETİM

Öteki olarak gördüklerimizin hikâyesi!

Duyguları anlamakta ve sosyalleşmekte güçlük çeken Fe'nin, kalbinde sakladığı anılarının sıcak ve duygu yüklü hikâyesi. Otizmli bir çocuğun insanlar tarafından görünür olma çabasını çarpıcı bir şekilde sunan, zaman zaman gülümseten bir anlatı.

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) tudemyayingrubu

ISBN 978-605-2031-45-2

9 786052 031452